

NAGY GÁBOR

Hármas szonett**I. Vadkakaó**

*Hiszem-e addig a szerelem terhét,
ameddig új hajtásokat hoz a vadkakaó?
Keleti szobámban ritka vendég
a napfény, és füstjével fojtogatja a bagó.*

*De öntözni elég hetente egyszer.
Szóval tartása még nekem sem rizikó.
Akár a szerzetesnek a kegyeser,
ha lehet zálog arra: hinni jó.*

*Vagy csak örökletes élni a hitben,
hogyan az élet izgalmas passzió.
Hogy aki csak azért, hogy élni segítsen,*

*eljátssza nekem akár az öröklét
ígéretét, virul, mint a vadkakaó,
s nem szabad felednem vasárnaponként...*

II. Görög nyár, taverna

*Kis görög sziget, nem turista-
paradicsom, halászfalu.
Fehér a házak homloka, a szikla
is fehérre kopott. Nap és hamu,*

*citrom és sózott hal szaga vegyül
a gyöngyöket ziháló tengerébe.
Taverna, terasz. Velünk szemben ül
fahéjszínű sálban, szürke zekében*

*Jonathan Franzen, ujjai között szivarka.
Rólad biztosan azt hiszi, görög nő
vagy; én idegen. És haragszik arra,*

*ahogy felhúzott vállal rám nevelsz, és
csak sóvár külön-létében örök
bennünk e nyár, ez a képzelgés.*

III. A terrakotta asztalon

*A terrakotta asztalon vörösbor
és limonádé, a hátsó sarokból
valaki fölkiált: de a talon vörös volt!,
kakukk bukik elő az óratokból,*

*magával koccintgat Rezeda Kázmér,
szivarfüstje andalog csak gyalog,
a mármorgózs kávéháznép
fölötte lebeg, varjúraj: kavarog.*

*S mint aki túlzásig ivott töményt,
markol szívembe a hiányod
rettenete, a szétfröccsent mozaik:*

*száműzöttségből vezet út hazáig.
És amikor melletted ébrednek,
a lélek is a füst fölött lebeg.*

Tér varjúval, villamossal

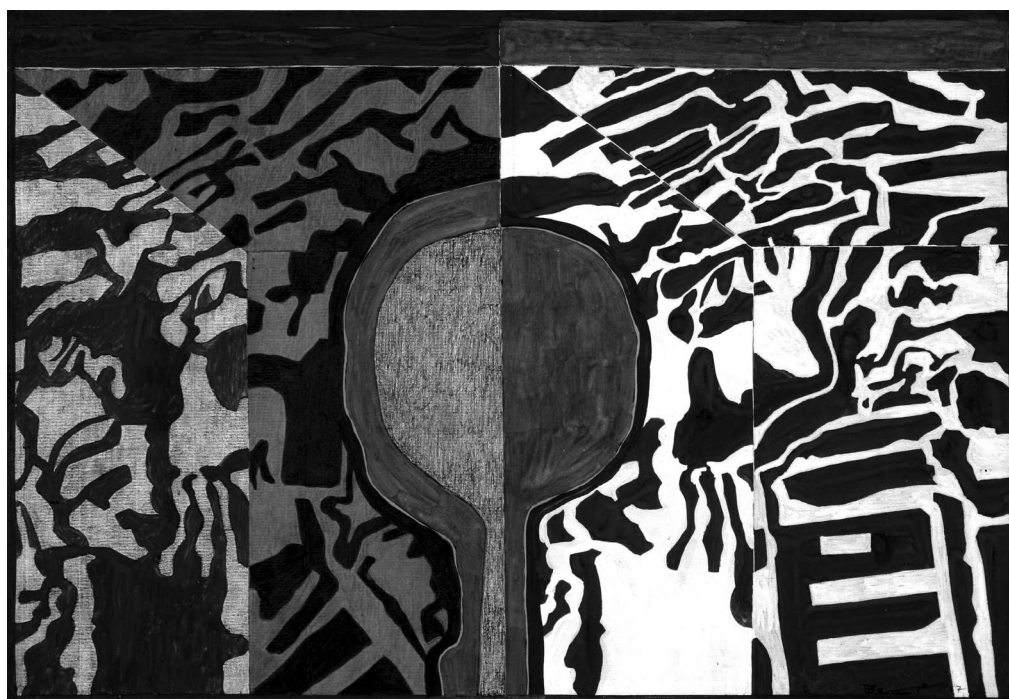
*Nézem, ahogy a villamos üvegén
megvillan keserű mosolyuk,
ezt hagytam rájuk örökül:
nélkülem várja őket otthonuk.*

*Egy varjú ül a szökőkút peremére,
horgas orrú mosónő: a vízbe mártja
szárnyait. Köd települ a tér fölé,
emlékekből szőtt szürke hártya,*

*mindenki a maga fonalát veszíti el,
de nem vigasztal mások amnéziája,
a szív, a szív üteme hőköl vissza,
hogy ami volt, nem lesz-e hiába.*

*Amit örökül hagytam visszavonhatatlan,
nem megsárgult szélű fotográfia,
s egyszer majd falhoz szögezi a miérttel
az embert a lánya-fia.*

*S akkor nem hivatkozhatok arra a varjúra,
hogy addig néztem, mint trónol, hűsöl,
megfeledkeztem róla, hogy minden lerázott
vízcseppből arcotok merül föl.*

Árnyék (tempera, papír, 20 × 30 cm)